

А когато въ полунощи
Отъ седянка се завърнатъ,
Като някаква отрепка
Ме зафърлятъ, дето свърнатъ! —

Братъ да ми си, младъ овчарю!
Не ме давай по невести:
Мене те на шити пазви
Щжтъ забоди, щжтъ намести.

Може ли на шити пазви
Да вирее росно цвете?
У невести зарадъ нянка
Ще заплаче мъжко дете;

Ще го вземе майка въ скути,
И ще дигне дете пени —
Да изрони, да измачка
Мойте листовце кравени!

Младъ овчарю, братъ да ми си!
Дай ме, братко по момите:
Те на ясно, бяло чело
Росна китка щжтъ накити.

Самъ ти знаешъ, какъ момите
Мъдро ходятъ, мъдро носятъ;
Съ тяхъ и азъ да се порадвамъ,
Като съ менъ се те поносятъ.

Прибержтъ ли се пъкъ вечеръ
Отъ седенки — на полица
Ще ме турятъ, да не съхна,
Въ пълна чашка съсъ водица: —

Да съмъ росна, да имъ дъхамъ
На сънъ моя мирисъ сладки.
Сънища имъ да са тихи,
Бляновете имъ благатки!»